

Eötvös József volt. Fáradtság munkája máris személytelenül, közös kinccsé válva olvadt be közéletünk és kultúránk egészébe s ma még csak alig mérhető fel az az örökség, amit ránk hagyott.

\*

Többen álltunk ott ravatalánál, elfojtva feltörni akaró könnyeinket, akik, hogy ismét az Ő szép szavait idézzem, azt a „ritka barátságot” kaptuk Tőle, „amely mögött az ifjúkor tündéri fénye, fájdalma és ereje élt, s amelynek a nehéz évek adta tapasztalás, a valóság és az igazság ütközésének megannyi sebesülése sem törte meg erejét”. De sokan álltak ravatalánál olyanok is, akiket változatos életpályája későbbi állomásain vonzott maga köré, s tette ezt azokban a nehéz időkben is, amelyek nem mindig kedveztek az élet olyan intim szféráinak, ahová a pszichológusok a barátság érzelmét szokták elhelyezni.

Jól tudom, lehetségesek olyan barátságok is, amelyek csak nyugtatnak, gondokat, bánatokat felejtetnek, sőt elszakítanak a világtól. Őt a barátság is összekötötte a világgal, az egyes emberi sorsokat kísérő örömkön és fájdalmakon azt élte át, ami túlmutat az egyes embereken. Az élet teljessége iránti igénye szötte barátságait, hogy egész személyisége legszebb tulajdonságait ragyogtassa fel bennük: az összetartozás, a hűség, a szeretet és a fáradtságot nem ismerő segítőkészség igényét. A barátság magyar klasszikusainak szép példái lebegtek szeme előtt, a Bessenyiek, a Csokonaiak, a Kazinczyak vagy a nyugatosok a barátság éthoszától is hevített alkotóműhelyei. Tőlük tanulta a jóban-rosszban kitartó barátságnak azt a ritka erényét, amelyről oly sok írásában tett vallomást, hogy most már őt magát is a barátság klasszikusai közé sorolhatjuk. A Radnótiról írt esszéinek és visszaemlékezéseinek (egy részüket annak idején épp a *Tiszatáj* közölte) és sok más egykori jóbarát-ról vagy idősebb pályatársról, közöttük Bartók Béláról Babits Mihályról, Bajcsy-Zsilinszky Endréről, Dési Huber Istvánról, Erdei Ferencről, Sík Sándorról, Szabó Pálról, Veres Péterről írt portréinak egy kitárulkozó szívből fakadt bensőséges lírája ezentúl azt az Ortutay Gyulát is minduntalan emlékezetünkbe idézi majd, aki most hozzájuk hasonló gazdag örökséget és beszédes példamutatásokat hátrahagyva költözött el „fényes, tiszta árnyaik” közé.

BARÓTI DEZSÓ

## Szerkesztői asztal

*Tiszatáj-estek Baján és Hajdúszoboszlón. A bajai Tanítóképző Főiskolán rendezett találkozón szerkesztőségünket Vörös László főszerkesztő és Olasz Sándor szerkesztő képviselte, a Szegeden élő alkotókat Tóth Béla író és Simai Mihály költő. (A főiskola hallgatói Annus József, Simai Mihály és Tóth Béla műveiből olvastak föl.) A hajdúszoboszlói Művelődési Központban Vörös László, lapunk főszerkesztője, Annus József főszerkesztő-helyettes, Olasz Sándor szerkesztő és Baka István költő találkozott az olvasókkal.*

\*

Irodalmunk külföldi népszerűsítésé-

nek újabb fontos állomása az a *finn Ady-kötet*, melyet nemrég Helsinkiből hozott szerkesztőségünknek a posta. A Hannu Launonen és Márk Tamás által válogatott könyv a Finn Oktatási Minisztérium, a helsinki magyar nagykövetség, az ottani egyetem magyar intézete és a Finn—Magyar Társaság támogatásával jelent meg.

\*

*A Költészet Napja alkalmából ünnepi irodalmi estet rendezett Szegeden, április 11-én a Bartók Béla Művelődési Központ. Az est vendége Juhász Ferenc Kossuth-díjas költő volt. Közreműködött Kass János grafikus és Nagy Attila színművész.*